

За 130 років своєї діяльності на освітянській ниві наш навчальний заклад пройшов складний шлях становлення, розвитку, пошуку, змін і реформувань. Але попри всі складнощі та виклики часу він завжди готував висококваліфікованих фахівців транспортних і будівельних спеціальностей, здатних ефективно працювати в умовах часу. Роль керівника на певному етапі розвитку закладу переоцінити важко. Наша розповідь сьогодні присвячена людині, педагогу, директорові Конотопського будівельного технікуму транспортного будівництва 1988 – 1998р.р. - Гончаренку Ігореві Михайловичу.

Гончаренко І.М. народився 9 березня 1939 р. в учительській родині. Після закінчення школи із золотою медаллю 1956 р. він вступив на фізико-математичний факультет Київського педінституту. На третьому курсі почав займатися науковою роботою з історії математики під керівництвом дійсного члена АН УРСР, професора Б.В. Гнєденка (цій роботі була присуджена перша премія на республіканському конкурсі студентських наукових робіт).

Після закінчення інституту І.М. Гончаренко за направленням їде працювати на Вінниччину в Єленівську середню школу, водночас цікавиться вакансією викладача математики в Конотопі, аби бути ближче до батьків, які потребували допомоги. На той час престижному навчальному закладу Конотопа – Будівельному технікуму – потрібен був молодий, освічений, енергійний викладач математики. Ним і став Ігор Михайлович. Педагогічний колектив технікуму у вересні 1962 р. привітно зустрів молодого викладача. Саме тут ним була здобута репутація математика від Бога, бо не було таких задач чи рівнянь, які не міг би розв'язати І. М. Гончаренко. Він просто й доступно пояснював студентам важкі теми й поняття. Енергійний, ініціативний, принциповий, вимогливий до себе, студентів та колег, він брав активну участь у житті колективу. Особливо Ігор Михайлович захоплювався туризмом: працював інструктором у таборі гірського туризму «Романтик». Коло зацікавлень Ігоря Михайловича не обмежувалося однією математикою. Він обізнаний із природничими науками, захоплюється літературою, багато читає, любить поезію. Із особливою вдячністю говорить він сьогодні про своїх колег-однодумців:

Срочка М. П., Іванова Г.Є.,

Твердунова О.П., Судака М.С. «Труднощів на початку трудової діяльності не відчував, - згадує в розмові Ігор Михайлович, - у колективі, який складався з фронтовиків, маючи досконалу теоретичну підготовку та підтримку згуртованого колективу професіоналів, мені працювалося комфортно, цікаво і натхненно».

З особливим теплом і гордістю згадує Ігор Михайлович і свою першу групу (випуск 1966р. - 75-ий випуск в історії нашого навчального закладу), у якій був класним керівником: «5 студентів закінчили технікум із відзнакою! Усі випускники отримали вищу освіту, стали успішними і самодостатніми!». Варто зазначити, що до цього часу випускники 1966 року не втрачають зв'язків зі своїм педагогом-наставником. Долаючи кілометри і відстані, із різних міст і країн вони приїждять до Конотопа, до рідної Alma mater на зустріч зі своєю студентською юністю, зі своїми однокласниками і своїм педагогом. Особливо зворушливою була зустріч «крізь роки та відстані» в музеї історії навчального закладу у вересні 2016-го з нагоди 50-річчя випуску, на яку цього разу завітав й Ігор Михайлович. Мабуть, із часом, все ж таки, непорозуміння забуваються і відступають перед любов'ю і відданістю справі, якій присвятив життя...

Колектив, у якому було надзвичайно комфортно і почесно працювати, товаришувати, дружити сім'ями, через 10 років довелося покинути, як зазначає Ігор Михайлович, «зادля належної організації освіти в сільській місцевості». Із 1973 р. він працював директором спочатку Любитівської, а потім Гутівської шкіл.

Аналізуючи своє життя, ми іноді асоціюємо його з подоланням певних життєвих дистанцій, взяттям нової висоти. Такою дистанцією впродовж 10 років для Ігоря Михайловича стало керування провідним у регіоні навчальним закладом зі славетною історією. 1988 р. за ініціативи колег, із якими працював у технікумі в 1960-ті рр., Ігор Михайлович брав участь у виборах на посаду директора Конотопського будівельного технікуму та був обраний трудовим колективом. Відповідно до наказу Міністерства транспортного будівництва від 14.07.1988 р. І.М. Гончаренко почав виконувати обов'язки директора технікуму. В історії навчального закладу він став першим директором із педагогічною освітою. Досвід керування школою, уміння знаходити компромісні рішення, долати труднощі додавали йому впевненості.

Це були роки наполегливої роботи, пошуків, випробувань на міцність. Підняти престиж навчального закладу, розширити географію набору до технікуму, зосередити зусилля на якості навчання, налагодити зв'язки з будівельними організаціями, де могли б працювати випускники, організувати підготовку до святкування 100-річчя технікуму – на цьому, перш за все, зосередив увагу новий очільник закладу. За період перших п'яти років директорства І.М. Гончаренка значно поповнилася матеріально-технічна база технікуму, зріс рівень методичної роботи. Завдяки спільним зусиллям Ігоря Михайловича та заступника директора з господарської роботи Словенка В.М. котельня була переведена на газове опалення та передана на баланс міста. Також були одержані кошти на капітальний ремонт приміщення технікуму та гуртожитків, погоджені проекти

та зібрана необхідна документація щодо будівництва басейну й багатоповерхового будинку для працівників технікуму та Міністерства транспортного будівництва на вул. Садовій.

Наступні п'ять років директорства Ігоря Михайловича співпали з періодом т. зв. «перебудови», реформуванням системи освіти зокрема. І заслугою Гончаренка І.М. як керівника є те, що він зумів довести: навчальний заклад здатний іти вперед у найскладніші часи, вирішувати непрості завдання, не зупинятися на досягнутому, приймати виклики сьогодення.

1997 р. Міністерством освіти України було прийнято рішення про об'єднання двох навчальних закладів: Конотопського електромеханічного технікуму та Конотопського будівельного технікуму. Нова навчальна установа отримала назву Конотопський політехнічний технікум. Ця подія означала і злиття ресурсів двох навчальних закладів, і забезпечення ширшого доступу до об'єктів інфраструктури (будівель, лабораторій, бібліотек, засобів телекомунікації), і їхній спільний розвиток. Було чимало зроблено, аби організувати об'єднання, вирішити фінансові питання, з'єднати два колективи в один, намагаючись максимально зберегти кадри. З упевненістю можна констатувати факт, що об'єднання цих двох потужних навчальних закладів і зараз забезпечує високий рівень підготовки фахівців. І безперечно, десять років директорства Гончаренка І.М. були не лише значущим етапом його особистісного професійного зростання, а й важливою сторінкою в історії технікуму.

{gallery}Fotogaler/Goncharenko{/gallery}